

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 6Csp/74/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7821201819
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ing. Judita Gabonaiová Hrenčuková
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2022:7821201819.9

Uznesenie

Okresný súd Rožňava, v právnej veci žalobkyne F. V., narodenej XX.XX.XXXX, trvale bytom S. XXXX/XX, XXX XX Y., právne zastúpenej Mgr. Ivicou Štiglitz, advokátkou, so sídlom Šafárikova 8, 048 01 Rožňava, IČO: 42 324 017, proti žalovanému EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpenému Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 53 255 739, v konaní o určenie, že Zmluva o splátkovom úvere č. 0512850316 je bezúročná a bez poplatkov, takto

rozhodol:

I. Súd priznáva žalovanému náhradu trov tohto konania podľa pomeru úspechu vo veci vo výške 100 % .

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa vo veci samej domáhala určenia že Zmluva o splátkovom úvere č. 0512850316 uzavretá dňa 12.03.2010 je bezúročná a bez poplatkov. Žalobkyňa vo svojej žalobe uvádza, že uzavrela predmetnú Zmluva o splátkovom úvere č. 0512850316 dňa 12.03.2010, podľa ktorej si požičala istinu vo výške 33 000,- Eur, ktorú istinu mala splatiť v mesačných splátkach vo výške od prvého čerpania do 30.04.2010 vo výške 186,97 Eur mesačne a od 10.05.2010 vo výške 265,89 Eur v počte celkom splátok 180, s neurčeným dňom začiatku splácania a poslednou splátkou dňa 10.04.2025. Mesačná splátka úveru obsahovala aj sumu vo výške 2,99 Eur titulom poplatku za správu úveru vo výške 2,99 Eur mesačne splatný súčasne s mesačnou splátkou. Predmetná zmluva neobsahuje údaj o RPMN, dátum splatnosti prvej splátky a rovnako neobsahuje údaj o celkovej sume, ktorú mal žalobca uhradiť. Žalobkyňa ďalej podľa zmluvy uhradila spracovateľský poplatok vo výške 265,52 Eur splatný z poskytnutého úveru, ktorý znižuje sumu poskytnutého úveru - istinu na sumu vo výške 32.734,48 Eur. Pokiaľ ide o úver samotný, zmluvu o úvere uzatváral právny predchodca žalovaného (Slovenská sporiteľňa a.s., Bratislava) so žalobkyňou, ktorá žiadala o poskytnutie splátkového úveru na účel splatenia skôr poskytnutých úverov, ako to aj zo samotnej zmluvy o splátkovom úvere vyplýva. K predmetnej zmluve bola podpísaná aj Zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam a Mandátna zmluva zo dňa 12.03.2010, ktorou si pôvodný veriteľ zabezpečil splatenie pohľadávok do budúcnosti a to do výšky istiny a príslušenstva vyplývajúceho z uzavretej zmluvy o splátkovom úvere. Zo zmluvy o splátkovom úvere vyplýva, že táto neobsahuje zákonné náležitosti vyplývajúce zo zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch platného a účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere (ďalej len „ZoSÚ“) tým, že v zmluve právny predchodca žalovaného neuviedol niektoré zákonné náležitosti (údaj o RPMN, termín začiatku splácania úveru, konečná suma úveru) a účtoval si poplatky ako jednorazový spracovateľský poplatok vo výške mesačnej splátky a poplatok za spracovanie úveru vo výške 2,99 Eur splatným s mesačnou splátkou v počte 180 splátok (2,99 Eur x 180 = 538,20 Eur). Vzhľadom na to, že v predmetnej zmluve absentujú vyššie uvedené podstatné náležitosti podľa ZoSÚ, žalobkyňa je toho názoru, že zmluva sa stáva ex lege bezúročná a bez poplatkov, čo znamená, že žalobkyňa bola povinná zaplatiť žalovanému len skutočne poskytnutú istinu (32.734,48 Eur). S poukazom na vyčíslenú pohľadávku, ktorá je podľa žalovaného vo výške 66.363,46 Eur, je viac než odôvodnený nárok žalobkyne

na preskúmanie uplatňovanej sumy žalovaným ako právnym nástupcom pôvodného veriteľa, na základe ktorej žalovaný ako právny nástupca veriteľa mieni speňažiť nehnuteľnosť vo vlastníctve žalobkyne.

2. Súd rozsudkom sp. zn. 6Csp/74/2021-141 zo dňa 14.04.2022 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že zmluva o splátkovom úvere č. 0512850316 zo dňa 12.3.2010 je bezúročná a bez poplatkov (I.) a nepriznal stranám sporu náhradu trov konania (II.) Súd po právnom posúdení záväzku žalobkyne podľa ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497, § 1, § 261 Obchodného zákonníka), ustanovení o spotrebiteľských zmluvách podľa § 52 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2 písm. e/ zákona č. 258/2001 Z.z. a čl. 2 ods. 1 písm. f/ Smernice Rady 87/102/EHS, týkajúcich sa spotrebiteľského úveru konštatoval, že posudzovaná zmluva sa vzhľadom na negatívne vymedzenie § 1 ods. 2 písm. f/ zákona č. 258/2001 Z.z. nepovažuje za spotrebiteľský úver, pretože sa jednalo o úver poskytnutý na bývanie a hodnota úveru presahuje sumu 20.000,00 Eur. Rovnako tak poukázal na to, že Smernica sa neaplikuje na úver, presahujúcu čiastku 20.000,00 ECU. Súčasne konštatoval, že charakter zmluvy je spotrebiteľský, avšak v obsahu tejto zmluvy neboli zistené žiadne neprijateľné podmienky, zmluvné dojednania nie sú v rozpore so zákonom ani dobrými mravmi, zmluva netrpí žiadnymi dôvodmi, pre ktoré by ju bolo možné považovať za neplatnú a spíňa všetky náležitosti vyžadované § 497 Obchodného zákonníka. Nezistil, aby právny predchodca žalovaného uzatvoril so žalobkyňou zmluvu v úmysle uviesť ju do omylu a na ujmu jej spotrebiteľských práv, z ktorých dôvodov konštatoval, že žalobe nebolo možné vyhovieť. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania odôvodnil aplikáciou § 257 Civilného sporového poriadku (CSP) a úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal, považujúc za dôvody hodné osobitného zreteľa, povahu a okolnosti sporu. Súd uviedol, že žalobkyňa ako zmluvná strana sa dôvodne pokladala za spotrebiteľku a domáhala sa ochrany svojich práv, teda nie je možné jednoznačne pričítať jej zavinenie za iniciovanie súdneho konania a priznanie náhrady trov žalovanému považoval za neprimerane tvrdé a v rozpore s princípom spravodlivosti.

3. Výrok rozsudku o zamietnutí žaloby nadobudol právoplatnosť, pretože proti nemu nebolo podané odvolanie. Proti výroku rozhodnutia o náhrade trov konania podal odvolanie žalovaný z dôvodov vymedzených § 365 ods. 1 písm. b/, h/ CSP, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhoval, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Krajský súd v Košiciach po preskúmaní rozsudku súdu prvého stupňa a konania, ktoré mu predchádzalo Uznesením č. k.: 9CoCsp/37/2022 - 178 zo dňa 07.09.2022, rozsudok v napadnutom II. výroku o náhrade trov konania zrušil a v zrušenom rozsahu vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Odvolací súd zaujal stanovisko, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie o trovách konania založil na vnútorne protirečivej argumentácii, z ktorých dôvodov je jeho rozhodnutie nezrozumiteľné, pretože úvahy súdu o aplikácii § 257 CSP odporujú záverom, pre ktoré žalobu zamietol, čím súd prvej inštancie zadal dôvody na zrušenie rozhodnutia v napadnutom rozsahu podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP.

6. Ustanovenia § 255 CSP až § 261 CSP upravujú predpoklady, za splnenia ktorých majú strany sporu (alebo tretie osoby) právo na náhradu trov konania, ktoré vynaložili. Zmyslom a účelom náhrady trov konania je poskytnúť úspešnej strane sporu, náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musela alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom.

7. Súd prvej inštancie žalobu zamietol konštatujúc, že pokiaľ aj táto mala charakter spotrebiteľskej zmluvy, neboli zistené žiadne dôvody pre jej hodnotenie ako zmluvy bezúročnej a bez poplatkov, a súčasne výrok o trovách konania odôvodnil na nezrozumiteľnom závere, že „žalobkyňa sa dôvodne pokladala za spotrebiteľku, a tak sa domáhala ochrany svojich práv a nie je možné jednoznačne jej pričítať na zavinenie iniciovanie súdneho konania“. Súd považoval za neprimerane tvrdé a v rozpore s princípom spravodlivosti priznanie náhrady trov protistrane neuvádzajúc, na základe akých skutočností vylúčil zodpovednosť sporovej strany - spotrebiteľa za podanie nedôvodnej žaloby. Bez ohľadu na to, či je fyzická osoba spotrebiteľom alebo vystupuje ako súkromný subjekt v iných záväzkových vzťahoch, v zásade vždy znáša procesnú zodpovednosť za výsledok sporu pre ňu nepriaznivý, a povinnosť

na náhradu trov konania jej nie je uložená v takých prípadoch len výnimočne, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Len samotné postavenie fyzickej osoby ako spotrebiteľa nie je dôvodom pre aplikáciu § 257 CSP, ako tomu nasvedčujú úvahy súdu prvej inštancie. Ak na jednej strane hodnotí súd žalobu ako neodôvodnenú, nemôže súčasne považovať prípadnú povinnosť žalobcu - spotrebiteľa na plnenie náhrady trov za neprimeranú tvrdosť zákona, či za nespravodlivé. Existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa musí vyplývať z charakteru, či priebehu sporu, keď aj úspešná protistrana sa významným spôsobom pričinila o vznik sporu, alebo sa také dôvody vzťahujú k osobným, sociálnym, majetkovým pomerom strán alebo k iným pre konanie významným okolnostiam. Nemožno opomenúť, že žalobkyňa bola v konaní zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom a pokiaľ sa domáhala ochrany spôsobom odporujúcim zákonu (v danom prípade z konania vyplýva, že sa domáhala ochrany podľa ustanovení, ktoré podľa celkom zrozumiteľného textu právnej úpravy takúto ochranu žalobkyne neposkytovali) nemožno vylúčiť jej zodpovednosť za podanie žaloby.

8. Aplikácia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. CSP, súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Použitie tohto ustanovenia preto negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Z tohto dôvodu musí aplikácia daného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax, dnes už ustálenú (viď rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 MCdo 17/2009, 5 Cdo 67/2010 či 3 MCdo 46/2012), podľa ktorej nemožno § 257 CSP považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvoľe), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednáwanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradit' trovy konania výnimočne prihliadnuť. Túto normu preto nie je možné interpretovať tak, že je aplikovateľná kedykoľvek a bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Ustanovenie § 257 CSP neslúži na zmierňovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami, ale na odstránenie neprimeranej tvrdosti v záujme dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie konania a jeho výsledok. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa je potrebné prihliadať k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán konania a je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale je nutné zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia aj na majetkové pomery oprávneného účastníka, teda tej strany sporu, ktorá by inak mala nárok na náhradu trov konania. Je potrebné si všímať aj okolnosti, ktoré viedli strany sporu k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní, teda nielen toho, ktorého by stíhala povinnosť nahradit' trovy konania, ale i toho, ktorého majetková sféra by bola použitím tohto výnimočného ustanovenia dotknutá. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu.

9. Úlohou súdu prvej inštancie po vrátení veci je spôsobom zodpovedajúcim zmyslu a účelu právnej úpravy uplatňovanej pri rozhodovaní o náhrade trov konania sa v kontexte vyššie uvedeného vysporiadať so zodpovednosťou tej - ktorej procesnej sporovej strany za výsledok sporu. V prípade, ak sa mieni odchýliť od zásady procesnej zodpovednosti za výsledok konania, túto svoju argumentáciu podloží konkrétnymi skutočnosťami vyplývajúcimi zo súdneho konania, majúcou základ v charaktere uplatňovaných ustanovení o náhrade trov konania a ich výklade realizovanou súdnou praxou. Vezme do úvahy, že je vylúčené rozhodovať o náhrade trov podľa § 257 CSP len na základe svojvoľnej úvahy a za použitia argumentácie, ktorá popiera princíp zodpovednosti strán za vedenie a výsledok súdneho sporu.

10. V súlade s vyššie uvádzanými právnymi závermi súdu vyššieho stupňa vyplývajúcimi z jeho uznesenia (Uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k.: 9CoCsp/37/2022 - 178 zo dňa 07.09.2022) tunajší súd opätovne rozhodol o nároku na náhradu trov konania.

11. Výrok o náhrade trov konania sa opiera o ustanovenie § 255 ods. 1,2 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého: (1) Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. (2) Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo; v spojení s ustanovením § 262 ods. 1,2 Civilného sporového poriadku: (1) O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. (2) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie

po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

12. Náhrada trov konania bola žalovanému s ohľadom na jednoznačné závery odvolacieho súdu citované vyššie v odsekoch 7. a 8. uznesenia, s ktorými sa súd v plnej miere stotožnil, priznaná vo výške 100 % podľa pomeru úspechu vo veci s poukazom na zodpovednosť žalobkyne, ktorá bola navyše právne zastúpená za výsledok sporu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie podľa ust. § 357 písm. m) CSP, v lehote do 15 dní odo dňa doručenia uznesenia na Krajský súd v Košiciach, prostredníctvom Okresného súdu Rožňava.

Podľa ust. § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa odseku 3 uvedeného ustanovenia, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.